

כוכבי המושב השני של הכנסת: סיכום מסוג אחר

דפנה ברק מגלה: מה הם לובשים ★ מי רודף פירסומת ★ מי פוחד

מפני נשים ★ מי שולח פרחים ★ מי יודע לאפר ★ מי הפסיק לעשן

זו הכנסת שיש

במכונת הלינקולן הממוזגת, הוא מחכה לזמנים טובים יותר. לא שעכשיו רע לו. הוא נעלם מדי פעם למקומות שונים ברחבי תל אביב, מאז את עסקיו. אשתו הנאה, טובה, מארחת למופת. כשיחות בארבע עיניים הוא מאוד מפתיע, גלוי, מתייעץ, סקרן לשמוע ריעות של אחרים, בפרט של חילוניים, קצת ביישן. באחד הימים נשמעה ב-8:30 בבוקר דפיקה בדלת ביתו. בפתח הדלת היה זר-הפרחים הגדול ביותר שראיתי מימי. בור תמך איש קטן. השולח היה הרב שפירא. שהתרגש מאיזו מחווה שעשיתי למענו. משצילצלתי להודות לו — יכולתי לחוש, במעט לשפופרת הטלפון, עד כמה הסמיק. "זה לא אני שלחתי ממש", התנצל, "זה פרנקל, העוזר שלי, טיפל בזה".

סיטיגמלנית והבעה גבוהה-מרוחקת. הוא תופס שולחן צדדי, כמה שיותר אחורי, יושב לבדו, מפטם את הפייפ שלו ומהרהר. את ההירורים הממושכים האלה מעז לקטוע לעיתים נדירות כתב כלכלי זה או אחר. החולף לידם ישמע תמיד את אותן מילים: "בעצם אני יומתי / זומן ידעתי / אמרתי". כך הסתבר שגם ברעיון החנינה לארבעת אנשי-השב"כ היה לו חלק. בתחילה לא פירגנו לו, כי להצלחה, כידוע, יש אבות רבים. משהסתבר כי זאת לא היתה בדיוק הצלחת-השנה — נותר ארידור מיותם כאב הרוחני של רעיון-החנינה, רעיון הרולאריזציה ועוד הברקות בלעדיות שכאלה. מאחורי הפווה המתנשאת שלו, הוא בעצם ביישן אמיתי.

חלה החמרה נוספת. התרופה: ה-14 באוקטובר, אז, רק אז, חוזר החולה לזמנו, והקהל הישראלי, האוהב זמרים חזורים, יענה: "אריק מלך-ישראל!".

עוזר וייצמן:

אם ירצה השם...

מי שרצה להיות יורשו של מנחם בגין כראש-ממשלה והסכים להתפשר על משרת שר-החוץ בממשלה צרה בראשותו של **שימזון פרס** — ימצא עצמו בקרבן במקומו של **רוני מילוא** במשרד-החוץ.

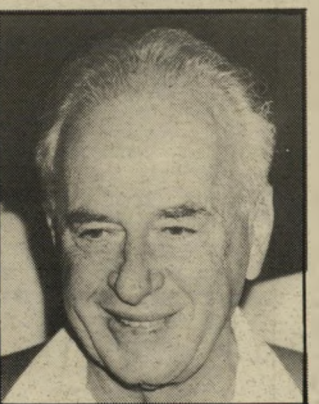
בממשלת-האכסדרים הנוכחית, תי קבע נורמה חדשה — חבר בכיר בקבינט המצומצם ממלא את מקומו של סגן-שר! אבל כל מה שיאמרו על עוזר וייצמן — שלא תימרן עצמו פוליטי נכון, שעשה את כל הטעויות האפשריות — לא יגרע מההילה הוויצימנית שהפכה כבר למיתוס. אותו

המושב השני של הכנסת ה-11 הסתיים לא-מכבר. חברי-הכנסת יצאו לפגרה, והעיתונות מלאה סיכומים, ניתוחים ומאמרים לזכר המושב. המסרים המשותפים לשלל הסיכומים: שיעמום חסר-תקדים, ביזיון לדמוקרטיה, תת-רמה וציונים ברוח דומה, האמורים לזעזע, אך השוקעים באדישות הכללית. לכל אומה יש הפרלמנט שהיא ראויה לו. לאור האפרוריות והריקנות, יהיה זה מוגזף לדון בנושאים כגון: מהם ההבדלים האידיאולוגיים בין זבולון המר וחיים דרוקמן? או: מה מצב המניות של רפי אדרי לעומת המניות של משה שחל בשוק המערך? הנושאים הנותנים לדיון הם: האם יוסי שריד מחבר הודעות לעיתונות גם כשהוא ישן? או: מה יקרה לצבא היועצים של שיעמון פרס אחרי הרוטציה? או: האם יש ליצחק מודעי עיניים אימתניות גם מקרוב? או: איך מבדילות המלצרות במיזון בין הח"כים של ש"ס? ובכן, אלה נבחרו, ישראל 1986. מקוצר היריעה לא נזכרים חברי-הכנסת כולם בסקירה מהירה זו. הסליחה עם מי שטרחו ועמלו בוועדות הבית, נכחו לעיתים אפילו במליאה, כיכבו במיזון הכנסת, ישנו במלונות המאר הירושלמיים, נסעו לחו"ל ושמותיהם, בכל זאת, נפקדים.

יצחק רבין:

הבוקר שאחרי...

מי שמצליח, בכל זאת, לחדור מבעד למעטה הביישנות, מגלה אישי-שיחה מרתק, אם כי לא ניתן להתעלם מהתחושה המציקה שגם שיחה על מזג-האוויר היא בעיניו איום על הפרטיות שלו. בשבוע האחרון של מושב-הכנסת קבע שיחות עימי ועם עיתונאי נוסף.

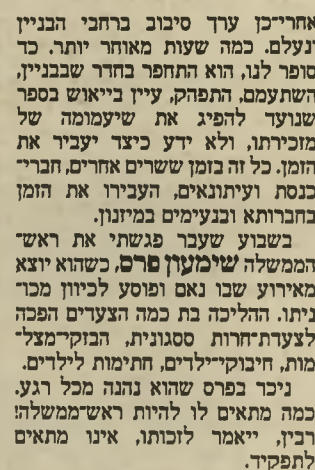

רבין מסמיק

תחנה סופית. מה שמעורר מחשבה שאולי האפיוורה של כהונתו כראש-ממשלה היתה טעות מיסודה. הקונסנזוס הלאומי לגביו, והעדנה שהוא זוכה בה באחרונה, לא שיחררו את האיש ממעצוריו. הוא עדיין ביישן, סגור ומסוגר. לעולם-לעולם לא יישב ליד שולחן מאוכלס במיזון-הכנסת. הוא יעדיף להתברד בטבעת עזריו ואנשיו בשולחן נפרד.

רק המקורבים לו באמת יעזו לעצור ליד השולחן, בדרך-כלל אין מותרים שם כיסא פנוי, כך שנחסכת מנוכה קלה. אין זאת שהוא שונא חברה. במסיבת-בית-הקונסיל, כשהכנסית הנצחית בידו, הוא משחרר יותר, מתברר, ואישי-חברה די מהנה. הבעיה היא מה קורה בבוקר שאחרי.

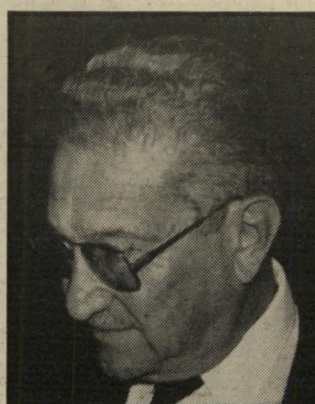
בבוקר שאחרי מסיבת-בית-הקונסיל רישמית, שבה שיעשע אותנו מאוד, פגש אותי בבניין-הכנסת. סומק עז הציק את פניו והוא פלט במבוכה: "שלום, מה שלומך?"

שרון שותק

אחרייך ערך סיבוב ברחבי הבניין ונעלם. כמה שעות מאוחר יותר, כד סופר לנו, הוא התחפר בחדר שבבניין, השתעמם, התפקח, עיין בייאוש בספר שנועד להפיג את שיעמומה של מזכירתו, ולא ידע כיצד יעביר את הזמן, כל זה בזמן ששרים אחרים, חברי-כנסת ועיתונאים, העבירו את הזמן בתכריות ובנעעמים במיזון. בשבוע שעבר פגשתי את ראש-הממשלה **שימזון פרס**, כשהוא יוצא מאירוע שבו נאם ופוסע לכיוון מכר ניתו. ההליכה בת כמה הצעדים הפכה לצעד-זיכרון ססגוני, הבוקר-מצל"מ, חינוכי-לירי, חתימות לילדים.

ניכר בפרס שהוא נהנה מכל רגע. כמה מתאים לו להיות ראש-ממשלה! רבין, ייאמר לזכותו, אינו מתאים לתפקיד.

וייצמן מחוספס

שארם מחוספס בלתי-מוסבר ולשון חסרת-דסן. אצל **יצחק מודעי** זה מתקבל כבעס, ואילו אצל וייצמן — כמחיאיות-כפיים והתמוגגות של המין הנשי. את עיקר כוחו הוא שואב מהפרך פולריות שלו בקרב המיגור הערבי והעולם הערבי. לאחרונה שהה בארץ שר-התיירות המצרי, פואד סולטן. עור וראומה אשתו נכחו במרבית האירועים שנערכו לכבוד האורח. שם הוא הרגיש כמו רג במים, והרים את המוראל בכל הארוחות ומסיבות-הקוקטייל המשעמי מות והמכופרות. עוזר במיטבו הצליח לזרוע צחוקים משוחררים בקרב המטובים הכבודים. במישרד-החוץ יש, למרבה המזל, הרבה מסיבות-קוקטייל.

יורם ארידור: "יזמתי, ידעתי, אמרתי!" מרי שבועיים מגיחה דמותו הארוכה בפיתחו של מיזון-הכנסת. הוא מש"ך תרך לאורכו של המיזון, בהליכה אי-

אברהם שפירא:

דבר אלי בפרחים

בתחילת המושב התהלכה במיסדרו-

רוני מילוא:

התנצלות כומית

זה לא היה המושב שלו. סגן שר-

שפירא שלח

החוף שהצליח, לא מבלי להתאמץ, לקבל דימוי של שחצן וכינויים כמו "רוני-כריזמי", הוא בעצם בחור חביב. אפילו בחור טוב. אלא מה? כמהלך המושב הזה נחתו עליו צרות כמו פרשת השב"כ והרוטציה המיוחלת, שאסרו לפספסה כליכך סמוך לקיומה. אפילו בחור טוב כמו רוני, שיש לו מקורות כסאיי-אי, התבלבל מה שב"כ, והוא קצת איבד מנימוסיו הטעונים שיפור גם בימים כתיקונם. ראשית רבר, התנפל על העיתונות, אלא על מי? תקף עיתונאי אחד, על אחר איים בתביעה למעוצת-העיתונות, על אחרת התנפל. אחר-כך הצטער. במיקרו הפרטי שלי, הוא אף התנצל פומבית.

בתולדות הכנסת אין זוכרים התנצלות פומבית של רוני. זה מראה שהמצב קשה. קשה לו שלא להיות, כך מלעיויים, במעגל המקורבים הראשון סביב **יצחק שמיר**, ודווקא לפני שהוא מתמנה סוף-סוף, אחרי שנתיים של תלאות, כראש-ממשלה. מרכלים, כי דן מרידור ואהוד אולמרט תפסו את מקומו השמור-כלי כך אצל שמיר. בין אם זה אמת ובין אם זאת שמועה — זה יכול להוציא סגן

ארידור ידע

נות הכנסת בריחה אודות כתב חדש שהגיע למישכן, נתקל בדמותו מער ררת הסקרנות של הרב-צ"ח גדל המימרים, אברהם שפירא, הדוהר במהירות מפתיעה — יחסית למימרי — כשהוא מוקף עדת יועצים ועוזרים. הכתב הירוק גילגל את עיניו בתימהון למראה התופעה ושאל: "מי זה?"

אולי בעוד כמה שנים תיהפך הבריחה לפיסת-מציאות. השינוי שחל בממדיו האדירים של שפירא אינו נובע רק מהדיאטה המפורסמת שגור על עצמו, אלא גם מתהליך-הדיאטה הדראסטי שעבר על מיפלתו, אגודת-ישראל. זו הפסידה חצי ממישקלה. כבר כיום גדל דור שלא ידע את אבר"ם. שאינו זוכר את התקופה שבה כיהן כמנכ"ל-המדינה הכל-יכול, המי פשר הלאומי, אישי-הסתרים שידו בכל. לא נעים. לא נעים גם, כששמו של אדם מופיע בתיקשורת רק בהקשרים דיאטטיים-פינקטיים, או, להבדיל אלפי מניות — בהקשר של דוח בייסקי.

עם זאת, שפירא לא הרים ידיים. בין הווילות המפוררות שלו בקיסריה ובתל-אביב, לבין מסעותיו הארוכים